отъ сложни-тѣ думи и употрѣбява ги повечето отдѣлно, което трѣба да пази ~~и~~ всякой който пише по български и безъ ~~от~~ нужда никаква да не отрува языкъ-тъ съ такива сложни думи. Въ изложението прѣмъдри читатель-тъ ще има да види сполуката и несполуката ми въ сложението на думи-тѣ. На пр. безмилостивъ ~~е прѣдпочтено~~ не е сполучливо сложено, и ако би се сложило съ не, стр. ~~и~~ немилостивъ ~~[illegible]~~ ще бѫде по сполучливо. Ако ли се употрѣби и раздѣлено ~~или отдѣлно~~ или отдѣлно дѣто трѣба, поддържава языкъ-тъ по цврѣсъ и снаженъ. Напр. ако кажемъ били нѣкого безмилостиво или немилостиво нѣма онѣзи сила, която би ималъ ако кажемъ, били го безъ милость. ~~така~~ Има разлика между безъ трудъ и безтрудно, безъ умъ и безумно, безъ пѫть ходи и безпѫтно, остави си ~~и много други~~ безъ хлѣбъ и безхлѣбни. и много други.

Прѣдлогъ-тъ безъ, когато се слага съ думи кои-то ~~захващатъ отъ~~ начеватъ отъ к, п, т, ц, ч, з-то се чуе като с. та не би било зло ако се и пише въ такивъ случаи с, както е и въ стария языкъ — безъ.

Безъ, както се употрѣбява отдѣлно прѣдъ имена-та, така се употрѣбява и прѣдъ глаголи-тѣ ~~прѣдъ~~ всякога послѣдванъ отъ съюза-тъ да. Заминалъ безъ да ми се обади, отишелъ безъ да ме пита. Дохъ безъ съмъ гладенъ.

Бей, ева, м. в. Бегъ, чинъ на благородство у турци-тѣ, което прѣминува ~~отъ~~ родъ въ родъ

Бейзаде, ср., бейски синъ, отъ бейска порода. Бей, межд. в. а бей. а брей

Бейка, ж. овца, дѣтска дума

Бейликъ и -лѣкъ, м. 1) бейство, голѣмство 2) владѣние. Той има бейликътъ на Лѣсница.

Бейски, нар. като бей, както прилича на бей. т. е. спокойно, раскошно, минувамъ си бейски

Бейский, ска, ско, -ий, ~~прил. на~~ отъ бей. Бейский животъ, бейски чифликъ

Бейца, ж. жена на бей. Богор. Чес. 12. Беисъ с беици.

Бейцинъ, на, но, -ний, който е на бейцата

Бейче, ср. 1) малко бейче, отъ бей. 2) малко беиче отъ бейка, дѣтинска дума.

Беклеме, ср. стража, стражарница, варда, караулъ, 1) мѣсто дѣто вардятъ, 2) човѣци-тѣ що вардятъ.

Беклемеджия, м. който варди, стражаринъ, пазванитинъ

Беклемчия, ж. 1) беклеме, 2) почивало, мѣсто дѣто се спиратъ отминали-тѣ на прѣдъ да почакатъ другари-тѣ си.

Бекрилъкъ и -лѣкъ, м. впиянчване, пиянство. Ударилъ се на бекрилъкъ, на пиянство.

Бекрия, ж. кой пияница, прѣдаденъ на пиянство. "На виното си бекрия, а на ракия делия, на вино видишъ ножове, а на ракия-пищове. Бекрия 2) който обича много да пие. Бекри мустафа

Бейтюлмалъ (тур.) имотъ какъвто и да е когато оставаше безъ прями наслѣдници, по турский законъ минуваше въ бейтюлмалъ-тъ.

Беки тур. нар. в. белки, белким, нима, льма. Беки тъй бе, беки ти не ходи.

Бек (от бег) бей. Сам бек седеше, сиповина пишеше со орлово перце, пауново перце. М. 663.